

Genderdysforie

In het Nederlands Dagblad van 21 januari 2011 verscheen een artikel met als opschrift 'Als ik zestien ben, geef ik een hormoonfeest'. Dit artikel begint met: "Marvin (15) was vroeger een meisje en heette Melissa. Hij heeft genderdysforie, wat betekent dat hij van jongs af aan het gevoel heeft in het verkeerde lichaam te zijn geboren."

Verderop wordt verteld: "De ouders van Marvin gingen stapje voor stapje in zijn wensen mee. Op de kleuterschool werd Melissa nog door haar ouders gekleed en droeg ze jurkjes en oorbellen. Toen ze zich daartegen verzette, kreeg ze stoere meidenkieren aan. Later werden dat jongenskieren (...) Toen hij elf was, kreeg hij een nieuwe naam. Melissa paste niet meer bij hem (...) Als hij zestien wordt in september, mag hij definitief beslissen of hij wil doorzetten met de geslachtsverandering en mag hij beginnen met mannelijke hormonen. Hij kijkt ernaar uit baardgroei te krijgen en lang en gespierd te worden. (...) Voor de geslachtsveranderende operaties is hij niet bang, hij kijkt er juist naar uit. Op zijn achttiende kan hij de eerste operatie krijgen en worden baarmoeder en eileiders verwijderd (...)

In reactie hierop heb ik toen een ingezonden naar het Nederlands Dagblad gestuurd, dat 25 januari 2011 aldus is geplaatst:

INGEZONDEN C. VAN DER LEEST, PREDIKANT GEREFORMEERDE KERK (VRIJGEMAAKT)

Genderdysforie

Mooi dat in het ND van 20 januari aan de hand van het persoonlijke verhaal van Marvin het thema genderdysforie aan de orde komt. Marvin is te feliciteren met ouders die kennelijk niet hun eigen moeilijke gevoelens het belangrijkste vinden, maar de realiteit van de genderdysforie van hun kind.

Terecht vermeldt de krant ook dat christenen niet gelijk denken over het kiezen voor geslachtsaanpassende ingrepen. Zo pleit dr. Jochemsen ervoor dat het pastoraat erop gericht moet zijn mensen met genderdysforie niet tot operaties te laten overgaan. Mede op basis van mijn ervaringen met transseksuelen vind ik dat een heilloos pleidooi, zoals uit het verhaal van Marvin duidelijk kan zijn.

Hoe kan iemand ooit vrede krijgen met borsten en een vagina als hij zichzelf man weet te zijn?

Het is dus niet zo dat de betrokkene zich een man vóelt of simpelweg een man wénst te zijn. Want dat kun je uitleggen als een subjectieve emotie of overtuiging waar je mogelijk via psychotherapie van afgeholpen kunt worden.

Nee, er is sprake van een innerlijk weten, waar iemands lichamelijke geslachtskenmerken niet mee sporen. Daarom is er naar mijn overtuiging ruimte voor medische aanpassingen.

Dr. Jochemsen is daar dus tegen. Daarmee geeft hij volgens mij de voorrang aan het lichaam boven wat iemand zich innerlijk weet te zijn. Hierin ga ik niet met hem mee.

Ik wens alle mensen met genderdysforie net zo'n open netwerk van ouders en vrienden toe als Marvin blijkbaar heeft.